

France Bevk: Strahulja in pošast.

(Pravljica z avstralskih otokov.)

ZIVELA je žena, ki se je imenovala Strahulja. Ta je imela moža z imenom Pogum. Ta dva sta bivala v vasi Strahota, nedaleč od Mokre reke. Žena je imela trideset otrok. Vsi so se po njej imenovali Strahuljčki.

Nekega dne je odšel oče na ribji lov. Ko ga več ni bilo, se je prikazala pošast Ham-ham in dejala ženi: »Strahulja, Strahulja, kje je tvoj mož Pogum?«

Žena je odgovorila: »Poguma ni doma. Šel je na lov, da bodo imeli otroci kaj jesti.«

Tedaj je dejala pošast: »Daj mi enega izmed svojih otrok, da ga pojem.«

»Ne,« je dejala žena, »tega ne naredim. Bojim se moža.«

»Dobro,« je dejala pošast, »če mi ne daš otroka, pojem tebe.«

Tedaj je dala žena najstarejšega otroka. Pošast ga je pojedla in zginila.

Kmalu nato je prišel oče domov in opazil, da otrok manjka. Vprašal je ženo, kje naj bi bil. Strahulja mu je povedala, kaj se je zgodilo.

Naslednjega dne je šel oče znova lovit ribe. Tudi zdaj je prišla pošast k ženi, zahtevala enega otroka, ga pojedla in odšla.

Tako je šlo dan za dnem. Kadar je oče šel lovit ribe, je pošast obiskala ženo, zahtevala po enega otroka in ga požrla. Naposled je ostal le še en otrok pri življenju.

Tedaj je rekel mož svoji ženi: »Pojdi ti na lov; jaz bom pazil na najinega edinca, ki nama je še ostal, zakaj vse ostale otroke si mi že napravila.«

Žena je odšla. Kmalu nato se je prikazala pošast in zahtevala zadnjega otroka. Toda ni opazila, da je žena šla z doma in da je mož mesto nje doma. Ko se je ta branil dati otroka, mu je dejala pošast: »Če mi ne daš otroka, kot zahtevam, te pojem.«

»Prav,« je odgovoril Pogum, »le pridi bliže in požri me!«

Takoj je pošast skočila nanj, a jo je mož prebodel s sulico.

Kmalu nato se je vrnila žena domov. Ko je zagledala, da leži Ham-ham mrtev, je bilo njeno veselje veliko in Strahulja in Pogum sta odslej živela v miru in zadovoljstvu.

Mirko Kunčič: Kaj je videla zvezda?

*Pogledala je kradoma
skoz okno bele kočē
v samotno izbo, kjer nekdo
obupno v noč se joče.*

*In videla je: nad obraz
mrliško bled in truden,
oblit s krovo rdečo,
se sklanja mati žalostna
in krik ji vre iz dna srca:
»Kaj ste storili z njim, ljudje?
Ubili ste mi srečo!«*

*Narahlo je odprl oči:
»O mati, kaj bi skrival?
Odpusti! Sam sem kriv. Pijan
vso družbo sem izzival.
Kako to peče in boli...
Prepozno je kesanje.«
Zahropel je in ves trpeč
omahnil v večno spanje — — —*

*Odplula dalje čez nebo
je zvezda jasna, mila,
od tuge se je v črn oblak —
v črn pajčolan — zavila.*